پرچم

ناشر اندیشه های دموکراتیک خلق افغانستان

شماره (هژدهم) دوشنبه ۱۷ ثور ۱۳۴۷ هـ — ۸ جولائی ۱۹۶۸ ع

سلیمان لایق

د کوچیانو د مسألی په باره کی

په سلو کی د پینځه ویشتو په شاوخوا کی د افغانستان خلک کوچیانی او نیم کوچیانی ژوند تیروی، د دی سرګردانه خلکو د لیږد او موسمی سفرونو سیمه خورا پراخه ده، کله چه هوامخ په تودوالی ځی او د لمر تر سیوځونکی حرارات لاندی د هیواد ورشوګانی یو په بل پسی وچیږی او پرله پسی له مینځه ځی کوچیان خپل څاروی د هیواد له یوی سیمی نه بلی سیمی ته ایږدوی او په پای کی چه په لوړو ورشوګانو باندی د یخنی یرغلونه شروع شی نو د کیږدیو او څارویو خاوندان پرله پسی د تودو سیمو خواته را بهیږی. یوه برخه کوچیان پدی تګ او راتګ کی حتی د هیواد نه بهر سیمو ته هم لیږدی.

د کوچیانوژوند مهاجرو مرغانوته ورته دی چه معین ټاټوبی نلری او د طبیعت له لطف او کرم سره ښکته پورت ځغلی، مګر دا ځغاستی له سختو ریږونو او دردونو سره ملګری دی او هره ورځ د دی بی وزلو د دردناک ژوند په داستان باندی یو نوی فصل زیاتوی. د همدی ناپایه او اوږده لیږد په ترڅ کښی د ناروغیو، تولداتو او مرګونو پیښی مینځ ته راځی او د دوی ژوند لا پسی سختوی. سخت ژوند او ځیږو شرایطو د کوچی فبایلو تر مینځ کلی په کلی او کور په کور دښمنی او کرکی را پیدا کړیدی. د مرګ او مرینی شمیر چه په طبیعی حوادثو او غیر طبیعی حوادثو کی د ډیر زیات لیدل کیږی. په را وروسته وختو کی کله چه د افغانستان او پاکستان تر مینځ سیاسی کشالی را پیدا شوی د کوچیانو د ژوند چاری ډیری خرابی شوی. اوس په لس هاوو زره کوچیانو خپلی رمی او اوښان له لاسه ورکړیږدی او له سخت فقر او بد مرغی سره مخامخ دی.

د کوچیانو تر مینځه د زیاتو او کمو څارویو له نظره مختلف طبقات شته شویدید. د کوچی قبایلو هغه مشران چه تر زرو میږو زیاتی لری د هرو دوو سوو تر دوه نیم سوو میږو لپاره یو شپون نیسی. شپون لکه په صنائعو کی د یو کارګر حیثیت لری. په ملکیت کی د برابری له مینځه تلل د مالدارانو او کوچیانو اقتصاد له پیسو سره د مال التجاری د تبادلی سیمی ته راښکودی دی او دا وضعه په طبیعی توګه د کچنیو مالدارانو د پرله پسی له منځه تلل سبب شویده.

د کوچی قبالیلو مشران د حاکمه طبقاتو جز او د استبداد او ارتجاع د قدرت ملګری دی چه د هیواد تر ټولو ښی ورښوګانی د دوی په لاس کښی دی او د کچنو مالدارو او په ځینو ځایو کی یی د بومی مالدارانو او کلیوالو لاس له دغه ورښوګانو څخه لنډ کړی دی.

دا وضع او د کلیوالو او کوچیانو تر منځ تضاد پرله پسی د ملی نفاق موجب ګرزی او کله کله دا شخړی حتی د حکومت د مامورانو د مداخلی لپاره زمینه برابروی، چه کله د یوی خوا او کله د بلی خوا په طرفداری دغه نفاق او دښمنی لمسوی.

دا څرګنده ده چه د کوچیانو په شپنی او طبیعی اقتصاد (ماقبل فیوډالی اقتصادی نظام) کی هم لکه د کلیو غوندی یو راز ډیر وروسته پاتی اقتصادی نظام موجود دی. د شپنی اقتصاد او د ایلاق او مینه یوا کول چه په ډیرو ربړ سر ته رسیږی او د هیواد کامونه او قبیلی تل په لیږد او کدو محکوموی، د دی حقیقت زیږند دی چه دوی پر طبیعت باندی مسلط ندی بلکه طبیعت پر دوی باندی مسلط دی. نو دا یو طبیعی خبره ده چه کومه ټولنه چه د طبیعت

(۳ مخ)

بیرک کارمل

پرچم صلح و دوستی بین ملت‌ها را باید بر افراشته نگهداشت!

هر کشور و هر دولتی اگر حقیقتاً نسبت به صلح و جلوگیری از جنگ جدید توجه و مراقبت مبذول می‌دارد، نمی‌تواند چنین قضاوت کند که این وقایع دور از سرحدات من جریان دارد و من می‌توانم به آرامش به این وقایع بنگرم. خیر این‌طور نیست و یا به اصطلاح «جنگ منطقه‌ای» ممکن است به یک مناقشه بزرگ نظامی مبدل گردد. این بدان معناست که هر کشور و هر دولتی نه فقط باید با اقدامات خود موجب بحران گردد، بلکه باید تمام مساعی خود را بکار برد تا آنکه از هر گونه تشدید بحران و مخصوصاً پیدایش کانون‌های جنگ جلوگیری کند و در صورت پیدایش چنین کانون‌هایی باید آن را خاموش نماید.

یگانه منبع پیدایش جنگ‌های غاصبانه امپریالیستی وجود سرمایه‌داری در جهان است. امپریالیسم تاکنون دو جنگ وحشیانه را بالای بشریت تحمیل کرده است و اکنون وحشتناکترین جنگ جهانی را تهیه می‌بیند. هرگاه آتش جنگ جدیدی در سیاره ما شعله‌ور گردد، ویرانی‌های بی‌سابقهٔ برای کشورهای جهان بوجود خواهد آورد و تمام مراکز صنعت و فرهنگ بشری را محو خواهد ساخت و در نتیجه موجب مرگ و رنج ملیون‌ها انسان بشمول کشورهای که داخل جنگ هم نباشد، خواهد شد.

از اینجاست که نیروهای مترقی و صلحدوست جهان اعلام می‌دارند که »حادترین مسأله جنگ و صلح است... و ملل باید مساعی خود را متمرکز سازند تا امپریالیست را بموقع لگام بزنند. آن‌ها را از امکان بکار انداختن سلاح مرگبار محروم کنند...«

سؤال عمده این است که این سلاح مرگبار کدام است؟ این سلاح وحشت‌انگیز عبارت است از سلاح هسته‌ای که با انفجار آن صدها ملیون انسان را از صفحه زندگی محو می‌سازد. لذا مسأله اساسی عبارت از جلوگیری جنگ هسته‌ای اتومیک و هیدروژنی است که با سیاست صلح‌جویانه طراز نوین می‌توان به تدریج از اشتعال نایره آن پیشگیری کرد. در شرایط معاصر جهان بطور کلی دو نوع سیاست خارجی در زمینه صلح و جنگ حکمروایی می‌کند. یکی سیاست تجاوز و مداخله و تحریک جنگ و دیگر اصول سیاست صلح و جلوگیری از تجاوز و جنگ.

سیاست اولی ناشی از ماهیت امپریالیسم است. امپریالیسم در مناسبات میان ملل، پیرو اصول سیاست تسلط و تبعیت و ستم، امر و نهی، تهدید، اعمال قهر، مداخله در امور داخلی کشورها و تحمیل نظریات سیاسی از خارج و تشدید بحران‌های منطقه‌ای، ایجاد پایگاه‌های نظامی، ایجاد جنگ‌های تجاوزکارانه به عنوان وسیله طبیعی حل مسایل بین‌المللی، تأسیس کانون‌های جنگ، رد پیشنهادهای خلاق کشورهای صلحدوست برای خلع سلاح، تشدید مسابقه تسلیحاتی، افزایش سلاح‌های هسته‌ای، تحریکات نظامی... و غیر می‌باشد.

نیروهای ترقی‌خواه جهان بالعکس مناسبات بین‌المللی طراز نوین را مطرح و از آن پیروی می‌نمایند که پایه‌های اصول آن را دفاع از استقرار صلح، دموکراسی و سوسیالیسم، تساوی حقوق، حق ملل در تعیین سرنوشت خویش، احترام به استقلال و حاکمیت همه کشورها، همزیستی مسالمت‌آمیز، قطع »جنگ سرد «و تبلیغ دشمنی و نفرت بین ملل، انحلال پایگاه‌های نظامی خلع سلاح عمومی... و غیره تشکیل می‌دهد. انتخاب یکی از این دور اه سرنوشت بشریت را تعیین می‌نماید.

رسالت تاریخی تمام ملل و خلق‌های جهان معاصر است که بیش از هر زمان دیگری هوشیاری را از دست ندهند و توجه خود را به این نکته اساسی معطوف سازند که تا زمانی که امپریالیسم وجود دارد زمینه جنگ‌های تجاوزکارانه نیز باقی خواهد بود. درین جاست که مقدرات و سرنوشت بشریت و ملل به میزان زیادی ارتباط به خط مشی صحیح آن نیروهای عظیم ضد امپریالیستی دارد که می‌تواند امپریالیسم را در جایش بنشاند و آن را لگام بزند و از ظهور جنگ جدید جلوگیری کند. زیرا پیدایش، توسعه و قوتمندی نیروهای نوین اجتماعی تا حدودی زیادی آزادی عمل امپریالیست‌ها را در صحنه بین‌المللی محدود ساخته است و شیوه‌های شرافتمندانه و بشردوستانه دیپلوماسی طراز نوین در اوضاع و احوال کنونی جهان نقش روزافزون پیداکرده و بنا بر تغییر در تناسب قوای بین‌المللی دیگر امپریالیسم تسلط یک‌جانبه خود را از دست داده است.

وجود کشورهای سوسیالیستی نفوذ کشورهای نوبنیاد آسیایی، افریقایی و امریکای لاتین و نفوذ توده‌های عظیم مردم کشورهای سرمایه‌داری در سیاست صلح جهانی به شدت افزایش می‌یابد و برای تأمین پیروزی اصول سیاست صلح‌جویانه بر اصول سیاست تجاوزکارانه و جنگ‌طلبانه امپریالیستی امکانات وسیع عملی بوجود آورده است. کنون به جرأت توان گفت که ایجاد جبهه وسیع و متحد از هواداران صلح در سرتاسر جهان و از تمام نیروهای صلحدوست اعم از کشورهای سوسیالیستی، طبقه کارگر جهان و جنبش‌های نجات‌بخش ملی کشورهای آسیا، افریقا و امریکای لاتین مستحکم‌ترین ضامن صلح جهان است و کوشش متحدانه این نیروها می‌تواند از جنگ جهانی جلوگیری کند و سیاست امپریالیستی تجاوز و جنگ را خنثی سازد.

باید خاطرنشان ساخت که در شرایط معاصر جهان امکانات وسیعی بوجود آمده است که نتنها کشورهای بزرگ بلکه کشورهای کوچک نیز نقش موثری در راه صلح ایفا کنند. لذا تعقیب پالیسی صلح و مشی مستقل سیاست خارجی کشورهای کم رشد آسیا، افریقا و امریکای لاتین نه تنها بر حسب مصالح ملی این کشورهاست، بلکه پیروی از سیاست شرافتمندانه و بشردوستانه نیز بشمار می‌رود. اکنون رسالت تاریخی و مقدس فوری کلیه نیروهای دموکراتیک و صلحدوست است که بشریت را در برابر سلاح‌های هسته‌ای اتومیک و هیدروژنی حمایت کند. مبارزه علیه جنگ، تجاوز و امپریالیسم را نمی‌توان با وقوع جنگ به عقب انداخت زیرا آن وقت دیگر بسیار دیر خواهد بود. عنصر زمان در جلوگیری از جنگ اهمیت حیاتی دارد. اکنون مبارزه به خاطر صلح ایجاب می‌کند که »سیاست امپریالیسم را بطرز خستگی‌ناپذیر فاش کرد و با چشمان باز متوجه تحریکات و توطئه‌های جنگ‌افروزان بود.

باید خشم مقدس ملت‌ها را بر ضد آنانی که طریق جنگ را می‌پیمایند شعله‌ور ساخت. نیروهای صلح را باز هم بهتر سازمان داد، فعالیت توده‌ها را به خاطر صلح دایمی تقویت کرد و همکاری با تمام دولی را که در جنگ‌های تازه ذینفع نیستند تحکیم نمود... این شرط مهم است برای تقویت استقلال ملی، حفظ حاکمیت

(ص ۲)

س. ع کشتمند

راه صنعتی کردن کشور

می‌توان گفت که تعریف اصطلاح صنعتی کردن کار ساده نیست زیرا اولاً صنعتی کردن یک پروسه چندین جانبه است و ثانیاً هدف آن بنا بر شرایط کشورهای مختلف فرق می‌نماید مثلاً در کشوری از طریق احداث صنایع بزرگ (عمدتاً سنگین) صادراتی می‌توان مسأله صنعتی کردن را حل کرد. درحالی‌که امکان دارد در موارد خاص کشوری دیگر از طریق ایجاد صنایع معقول و متوسط و کوچک راه صنعتی شدن را به پیماید.

کمیته انکشاف صنعتی ملل‌متحد پس از بحث و مذاکرات زیادی به تعریف نسبتاً جامع ذیل (که مورد تأیید نیروهای ترقی‌خواه نیز می‌باشد) برای اصطلاح صنعتی کردن رسیده است: «صنعتی کردن یک پروسه اقتصادی است که در جریان آن منابع ملی بطور روزافزونی مورد استفاده قرار می‌گیرد تا ساختمان اقتصادی چندین رشته یی و از لحاظ تکنیکی جدید انکشاف نماید و قادر به عمل آوری اموال تولیدی و استهلاکی و تأمین رشد سریع برای تمام اقتصاد ملی و ترقی اقتصادی و اجتماعی گردد.»

اهداف عمومی صنعتی کردن رفع خلأی بیلانس تادیات از طریق تولید اموال وارداتی در داخل کشور، آماده ساختن تولیدات صادراتی جهت رقابت از طریق بلند بردن حاصلدهی کار، افزایش سریع در استخدام نفوس، بکار بردن معقول وسایل و مواد به نفع اقتصاد ملی، محو سریع عقب‌ماندگی اقتصادی و اجتماعی کشور... و غیره می‌باشد.

اکنون باید دید که بر چه پایه یی می‌توان امر صنعتی کردن کشور را انجام داد و افغانستان به اصطلاح زراعتی را به کشوری صنعتی مبدل ساخت.

حقایق و تجارب کشورهای دیگر نشان می‌دهد که صنعتی کردن کشور کم رشدی چون افغانستان مستلزم ایجاد زیربنای فنی ـ مادی یعنی احداث صنایع اساسی و کلیدی و بهره برداری وسیع از معادن و منابع طبیعی است که در پهلوی آن البته صنایع متوسط و کوچک بخصوص بمثابه تولید کنندهٔ مواد مورد مصرف عامه نیز از نظر تولید انداخته نمیشوند. درین صورت می‌توان تمام رشته‌های دیگر اقتصاد ملی را رشد داد و خواسته‌های مردم را بحد وفور فراهم نمود و سطح زندگی ایشانرا بمقیاس وسیعی بالا برد. متأسفانه در کشور ما چون این بنیاد مادی و فنی که اساس ترقی جامعه است هنوز ایجاد نشده به همین جهت تمام رشته‌های اقتصاد ملی ما یعنی زراعت، صنایع، جمل و نقل، مواصلات و غیر در وضع عقب‌مانده یی قرار دارد. بنابراین برای اینکه کشور ما صنعتی شود و در شمار کشورهای رشد یافتهٔ جهان قرار گیرد، برای احراز استقلال اقتصادی کشور قبل از همه ایجاد زیربنای مادی ـ تکنیکی ضروری است تا بر اساس آن زراعت و سایر رشته‌های صنایع مصرفی سریعاً رشد یابد. هرگاه رشد زراعت توأم با تولید ماشین‌های زراعتی و کود کیمیاوی و میکانیزه کردن زراعت نباشد، کشور ما در وضع وابسته یی از لحاظ اقتصادی باقی خواهد ماند. همچنین این مسأله حایز اهمیت زیاد است که پالیسی یی باید در امر صنعتی کردن کشور اتخاذ گردد تا تولید اموال مورد مصرف عامه را تأمین کرده بتواند و در غیر آن برای همیشه متکی به بازار های خارجی خواهیم بود، اما این را نمیتوان کاملاً از طریق تورید ماشین ها و دستگاه‌های تولید مواد مصرفی انجام داد، زیرا عرصهٔ تولید کنونی جهان و پدید آمدن رشته‌های جدید و خیلی متنوع صنایع به تنهایی مقدور نیست، به اینصورت نیازمندی

(ص ۳)

خان عبدالولی خان در رأیو په اتفاق د ټول پاکستان

د نشنل عوامی پاټی در رئیس په حیث

او ښاغلی اجمل خټک د ټول پاکستان د نیشنل عوامی پارټ ی د منشی د نائب په حیث انتخاب شو

د پښتونستان نیشنل عوامی پارټي فیصله وکړه چه سږکال دی د ټول پاکستان (ختیځ او لودیځ) انتخابی جرګه د آزادی قهرمان ښاغلی پیښور ته را وبلله شی، دغه فیصله د ټول پاکستان د نیشنل عوامی پارټی له خوا په ډیره خوشي او افتخار ومنله شوه. د ټول پاکستان د مشرانو او نمایندګانو د هرکلی د پاره د جون ۲۸ نیټه مقرره شوه، پدغه ورځ د پښتونستان د نیشنل عوامی پارټي ټول مشران د پیښور د ښار ټول ګوندی کارکنان او د شاو خوا په زرګونه سرخپشان او په زرګونو نور خلک له سرو ځندو او پرچمنو سره د اورګادی په ستیشن باندی را ټول شوی وُ . دغه ستیشن په سرو ځندو سور شوی وُ او د موزیک دسته په مینځ کی ولاړه وه. د بلوچستان، بنګال، سند او پنجاب سلګونه میلمانه له سرو ځندو سره په ګادی کی راغلل، په ستیشن کی د شعارونو یو لوی طوفان راولاړ شو. د پښتنو خلکو هرکلی دومره منظم، با عظمته او شاندار وُ چه ټول ورته حیران پاتی وُ سلګونه میلمانه له ستیشن نه په ۳۰ موټرو کی پداسی حال چی سری جندي یی رپیدلی د ښار په لور روان شول او نور زرګونه خلک د سرو پرچمونو له سترو څپو سره د لویی پرتم لرونکی مظاهری په شکل ور پسی روان وُ، چه کابلی دروازی ته راو ورسیدل له موټرو نه کوز شول او د قصه خواني د شهیدانو یادګار ته ورغلل او د آزادی د لاری او ضد استعمار او امپریالیزم د شهیدو قهمانانو د خاطرو په یاد یی د ګلونو ګیډی واچولی پدی وخت کی ډیرو مشرانو تقریرونه وکړل.

د بنګال سلینه بانو د شهیدانو په یادونه کی وویل: »زه نن ډیر فخر کوم چه په هغی خاوری ولاړه یم چیرته چه د برتانوی استعمار د ورکولو د پاره د پښتنو پاکه وینه توی شویده. د بنګال ټول خلک په خپلو پښتنو ورونو خلکو فخر کوی او مونږ راغلی یو چه د خپل بنګالی ولس له طرف نه پښتون خلک ته سلام پیش کړو، ځکه چه له دنیا نه د استعمار د ورکولو د پاره لومړی جد وجهد دلته پښتون کړی دي. زمونږ یقین دی چه نن هم د پښتون خلک په رګونو کی هماغه وینه ګرزی کومه چی د همدی شهیدانو په رګونو کی وه، او ځکه به هر پشتون د خپل حق د ګټلو لپاره د دی شهیدان په شان هری قربانیی ته تیار وی.

زه د بنګال ولس له طرفه تاسوته یقین درکوم چه زمونږ او ستاسو په جدوجهد کی ملاتړلی ولاړ یو. د پښتون او بنګالی خلکو اتحاد هغه لوی قوت دی چه هیڅ طاقت یی نخه نشی نیولی. راځی

(۳ مخ)

تفتین در برابر اعتصاب و تظاهرات قانونی کارگران

سپین زر شرکت و توقیف غیرقانونی یک عده از کارگان وطن‌پرست

طوری که پرچم قبلاً اطلاع داده بود، کارگران سپین زر شرکت کندز مطالبات اقتصادی خود را توسط چند تن از نمایندگان خود به رییس شرکت در کابل سپردند. شرکت سپین زر که بقسمتی ازین مطالبات موافقه کرده بود، در عمل حاضر نشد تعهدات خود را انجام دهد. از آن رو کارگران بتاریخ ٦ سرطان نمایندگان‌شان را جهت تعقیب موافقت‌نامهٔ شرکت سپین زر نزد معاون شرکت فرستادند. قرار معلوم معاون شرکت در اجتماع کارگران حاضر شده و از تمام تعهدات شرکت انکار ورزیده و با جسارت گفت: »کسانیکه با شرایط سالهای گذشته کار می‌کنند خوب ور نه دروازه برویشان باز است.«

زنان و مردان کارگر سپین زر کندز که همواره در مبارزات صنفی خود جانب قانون و امن را رعایت کرده‌اند جانب ولایت کندز آمدند، ولی والی کندز حاضر نشد کارگران را در مراجعه قانونی‌شان بپذیرد. لابد کارگران در قسمت چمن سپین زر اجتماع نموده و فیصله کردند تا بار دوم توسط نمایندگان خود کوشش تماس گرفتن با والی را شروع کنند، قرار معلوم والی کندز در مورد تعهدات سپین زر اعتنائی نکرد و مطالبه ایشان را رد نمود، خبر می‌رساند که کارگران بعد از درک این حقیقت که شرکت هرگز به تعهدات خود عمل نمی‌کند و مقامات حکومتی کندز نظر شرکت را تأیید می‌نمایند، بسوی کابل به راه‌پیمایی پرداختند و این خود بهانه‌یی به متحدین

(ص ۲)

عمر فیض-ی عضویت پرچم امید انقلابی که پرچم را بر زمین نگذاشته اند

تلخیص وترجمه : م.ا خیبر

جنبش آزادی بخش ملی
و راه رشد غیر سرمایه‌داری

این وضع شبیه وضع روسیه شوروی بعد از انقلاب اکتبر می‌باشد. انقلاب، ستم ملی و استعماری و تقسیم ملت‌های حاکم و محکوم را به قاطع ترین شکل از بین برد. حکومت کارگران و دهقانان تضمین نمود که این ستم ملی به هیچ شکل آن اعم از قدیم یا جدید، عودت نخواهد کرد. معذالک به علت عقب‌ماندگی که برای بسیاری از ملت‌ها به میراث مانده بود، عدم تساوی بین ملت‌ها همچنان وجود داشت.

ماهیت مسأله ملی بعد از جنگ داخلی روسیه طوری بود که این عدم تساوی اقتصادی، سیاسی و فرهنگی را از بین ببرد و به خلق‌های عقب‌مانده کمک نماید تا از هر لحاظ به سویهٔ روسیهٔ مرکزی برسند. از نظر مادی این‌ها پرابلم‌هایی بودند که باید راه رشد غیر سرمایه‌داری آن را حل کند.

حل این پرابلم‌ها اتحاد برادرانهٔ ملل و کمک طبقهٔ کارگر روسیه را ایجاب می‌کرد. ولی این کار (حل این پرابلم‌ها) از طریق انتقال میکانیکی سازمان و شیوه‌های جمهوریت‌های پیشرفته شوروی، به جمهوری‌های عقب‌مانده امکان‌پذیر نبود. حل مؤفقانه پرابلم‌های جمهوری‌های عقب‌مانده ایجاب می‌کرد که شرایط مختلف اجتماعی، ساختمان طبقاتی، گذشته تاریخی، شرایط زندگانی، فرهنگ‌های ملت‌هایی در نظر گرفته شود که از اشکال ابتدایی فیودالی و نیمه فیودالی بمثابه ایجادکنندگان و سهم گیرندگان مستقل در حیات جدید، بدون طی مرحله سرمایه‌داری صنعتی، بمرحله سوسیالیزم داخل می‌شدند. این مسایل با وجود محاصره سرمایه‌داری و جنگ‌ها در مدت نسبتاً کوتاهی حل گردید.

تجربه ملل شوروی، که به مسأله ملی عنصر جدید تساوی واقعی، نه تساوی محضاً حقوقی، بین ملت‌ها را وارد نمود حایز اهمیت تاریخی می‌باشد. تجربه ملل شوروی باثبات رسانید که اگر صرف تساوی صوری ملی فاقد منبع و امکانات استفاده از این تساوی باشد یک امر میان‌تهی است.

برای همکاری مؤفقانه و برادرانه بین ملت‌ها در راه از بین بردن عدم تساوی که از گذشته به میراث مانده، دو شرط ضروری می‌باشد: اول دادن کمک به ملل عقب‌مانده تا ذریعهٔ آن بتوانند به عقب‌ماندگی خود خاتمه دهند و از لحاظ رشد اقتصادی و فرهنگی به سویه کشورهای پیشرفته برسند.

دوم: همبستگی طبقهٔ کارگر ملت‌های روبه انکشاف با طبقهٔ کارگر دولت‌های پیشرفته، با کشورهای مترقی. اکنون شرایط تغییر کرده است و مهمترین تغییر، عبارت از بوجود آمدن دولت‌های سوسیالیستی و افزایش روزافزون نیروی اقتصادی آن‌ها می‌باشد. در حال حاضر دولت های نوبه آزادی رسیده بعین شکل ولی در شرایط کاملاً متفاوت به مسأله از بین بردن عدم تساوی ملی مواجه میباشند. گرچه این دولتها کم از کم تساوی شکلی بدست آورده‌اند، اما اقتصادیات آن‌ها هنوز به استعمارگران سابق و بطور عموم به نیروهای غربی وابسته می‌باشد، و سیستم جهانی سوسیالیستی باین کشورها کمک می‌نماید تا به این وابستگی خود خاتمه دهند. گرچه امپراطوریهای استعماری جهان سقوط نموده‌اند و جبهه مشترکی از کشورهای آزاد شده در برابر استعمار وجود دارد، ولی تا اکنون در اقتصادیات آن‌ها انسجام کافی وجود ندارد و عین امتعه و کالای سابق را برای بازارهای غربی تولید می نمایند. هر گامیکه دولت‌های جوان د راه استقلال اقتصادی خود بر می‌دارند منتج به مبارزه علنی یا مخفی با نیروهای امپریالیستی می‌گردد، زیرا گامهایی که درین راه برداشته می‌شود، تقسیم اقتصادی جهان سرمایه‌داری بین انحصارات بزرگ امپریالیستی را تهدید می‌نماید و منافع بزرگی را که از این تقسیم بدست می‌آورند، در خطر می‌اندازد.

انکشاف تکنالوژی و انجنیری تسلط انسان را بر طبیعت تسریع می‌نماید و امکان آن را بوجود می‌آورد که نسبت به گذشته سریعتر به نابرابری اقتصادی بین ملت‌ها خاتمه دهد، ولی امروز، احداث صنایع و زراعت عصری سرمایه‌گذاری‌های هنگفتی را ایجاب می‌کند درحالی‌که زیربنای ناتوان اقتصادی و تاراج دوامدار منابع این کشورها توسط انحصارات خارجی اجازه تجمع این قدر سرمایه بزرگ را در دولت‌های جوان نمی‌دهد. خصوصیت عمدهٔ در اقتصاد بسیاری از کشورهای آسیا و افریقا اینست که دریاهای بزرگی (گنگا، میکانگ، نیل و کانگو) که از بین آن‌ها می‌گذرد، ایجاب می‌کند که بغرض استفاده از این دریاها تدابیری از قبیل تعمیر و نگهداری سیستم‌های آبیاری، ساختن فابریکات انرژی برق اتخاذ گردد، که اتخاذ چنین تدابیر تلاش سرتاسر ملت یا حتی مساعی مشترک چندین ملت را ایجاب می‌نماید. این خصوصیت نیروهای مولده حتی در زمان‌های بسیار قدیم ایجاب می‌کرد که وظایف حیاتی اقتصادی در دست دولت متمرکز گردد. این دریاهای بزرگ همچنان باقی ماندند ولی وظایف اقتصادی نسبت به سابق تا اندازه زیاد پیچیده‌تر گردیده است. آنچه امروز در برابر دولت‌های آسیا، افریقا و امریکای لاتین قرار دارد عبارت از اجرای پلان‌های بزرگ ساختمان‌های پیچیده صنعتی و آبیاریست که ذریعه مهندسان و اقتصاددانان طرح می‌گردد.

(باقیدارد)

از (ص اول)

تفتین در برابر اعتصاب...

شرکت و حکومت داده و بر عمل کارگران نشان ماجراجویی و قانون‌شکنی زده و توسط چوب‌های دستی پولیس بر ایشان حمله کردند. ولی کارگران که می‌دانند مبارزه راه طولانی در پیش دارد از تحمل کار گرفته، حتی بدفاع نپیوستند. یکی از کارگران رو بسوی همراهان فریاد زد: «بگذارید بزنند و حمله کنند. ما تحمل می‌کنیم تا روشن شود که متعرض کیست و امن عامه و حقوق افراد از کدام جانب تخریب و تهدید می‌شود، اگر گشته هم شویم با قانون شکنان عمل مشابه نمیکنیم»

خبر می‌رساند که همین امروز ۲۵ نفر کارگر محبوس گردید و سلسله بردن و بزندان انداختن چند روز دیگر هم دوام کرد.

فردای آن روز عده‌یی از زنان کارگران از مقام ولایت درخواست کردند تا شوهران‌شان را که بدون موجب قانونی زندانی شده‌اند رها کنند. ولی مقامات حکومتی بدون در نظرداشت ارزش‌های اخلاقی، بشری و کرامت انسانی و بدون ملاحظهٔ عنعنات ملی افغانی درشت ترین عکس‌العمل و رویه‌یی در برابر میرمن‌های کارگران نشان دادند.

کارگران تا ۱۰ سرطان در اعتصاب بسر بردند و قرار یک اطلاع سیزده کارگر هنوز هم در زندان بسر می‌برند. کارگرانی که بعد از اعتصاب به فابریک برگشته‌اند شدیداً تحت مراقبت ژاندارم و پولیس قرار دارند. کارکنان مغرور سپین زر شرکت که از حمایه کامل مقامات پولیسی و محافل مرتجع محلی برخوردارند، سعی می‌کنند تا بهر وسیله که ممکن شود هم علل و ماهیت اعتصاب را بحکومت مرکزی غیر از آنچه هست نشان دهند و هم تعهداتی را که به کارگران سپرده‌اند نقض نمایند.

همچنین خبریال پرچم به تعقیب خبر فوق از نمایندگی سپین زر شرکت در ولسوالی ارچی اطلاع می‌دهد که بتاریخ پنج سرطان یک نفر از کارگران در اثنای کار از بالای دیوار بزمین سقوط کرد و عده‌یی از کارگران بمنظور طلب کمک اولی بمنزل آمر نمایندگی مراجعه کردند، چون آمر نمایندگی حاضر بکمک نشد و رویه خشونت‌آمیزی در پیش گرفت، کارگران در برابر این روش دست باعتصاب زدند.

در «ص ۴»

از (ص اول)

پرچم صلح و دوستی بین ملت‌ها...

ملی و جلوگیری از جنگ... جنبش هواداران صلح وسیع‌ترین جنبش عصر ماست که مردم دارای اعتقادات گوناگون سیاسی و مذهبی را در بر می‌گیرد، مردمی که مربوط به طبقات مختلف اجتماع اند ولی کوشش شرافتمندانه برای جلوگیری از جنگ جدید و تأمین صلح پایدار آن‌ها را متحد می‌کند.»

...درین صورت اگر دیوانگان امپریالیست جنگ را آغاز کنند آن وقت یقیناً نظام سرمایه‌داری از روی زمین به گور خواهد رفت!

راه اساسی تأمین صلح جاویدان بشری عبارت از خلع سلاح عام و تام است.

این وظیفه تمام ملل و دول جهان است که از کوچکترین گامی که در راه منع آزمایش‌های سلاح ذروی و منع تولید، استعمال و انتشار آن (به پیشنهاد ۹ فقره‌ای اتحاد شوروی توجه شود) بمنظور خلع سلاح عام و تام گذاشته می‌شود حمایت کنند، تا زمینه برای گام وسیعتری تهیه دیده شود: این وظیفه و دستور روز تمام نیروهای ترقی‌خواه و صلحدوست و ملل است که با مبارزه جدی، پیگیر و قاطع خود امپریالیست‌ها را که بار سنگین تسلیحات را بدوش ملل گذاشته‌اند به خلع سلاح مجبور سازند و صلح را تأمین کنند.

خصیصه مرحله کنونی در مسایل بین‌المللی از یکسو رشد و تحکیم نیروهای ضد امپریالیستی و از سوی دیگر وحشیانه‌ترین، متعرض ترین، ارتجاعی ترین قیام عمومی محافل امپریالیستی علیه نیروهای صلح است. وقایع اخیر مبین این حقیقت است که پالیسی محافل حاکمه امریکا در بن بست مدحشی قرار دارد، امریکایی‌ها با اصرار هرچه بیشتر برای پایان بخشیدن جنگ رسوای ویتنام داد می‌زنند. قتل داکتر لوترکینگ رهبر نهضت حقوق مدنی سیاه‌پوستان امریکایی و تظاهرات اخیر سیاه‌پوستان و ترور رابرت کنیدی و ده‌ها مسأله و واقعه دیگر در داخل امریکا نشان می‌دهد که در بطن جامعه امریکا آتش‌فشانی در جریان است که هر آن امکان انفجار آن می‌رود. همچنین تعمیق باز هم بیشتر بحرانات پولی که نتیجه مستقیم مصارف سنگین نظامی امریکا در قمار ویتنام است سرتاسر دنیای سرمایه‌داری را تکان می‌دهد. با وجود تمام این مسایل و ناکامی‌های اخیر امپریالیسم تصمیم ندارد که سلاح بر زمین بگذارد و تسلیم نیروهای صلح گردد. برعکس امپریالیسم و پیشکاران ساسی انحصارات سرمایه‌داری با تلاش‌های مذبوحانه و ماجراجویی‌های نظامی می‌خواهند که جنگ را به حیث وسیله تحمیل خواست‌های ستمگرانه خویش بکار برند و برای »جنگ هسته‌ای و دسته جمعی « آمادگی گیرند. همچنین امپریالیسم تلاش می‌ورزد که نظرات و تاکتیک‌های »جنگ‌های محلی «را بمنظور توسعه فعالیت‌های تخریبی و از طریق دستگاه‌های جاسوسی و سازمان دادن توطئه‌ها، کودتاها انکشاف بخشد، تا بدین طریق کشورهای مستقل را تحت اسارت سرمایه قرار دهد و یا از طریق اصول سیاست تجاوزکارانه و دیپلوماسی امپریالیستی بالای حکومت‌های مستقل فشار وارد کند تا در جبهه ایدیولوژیک ضد نیروهای صلح، استقلال ملی، دموکراسی و سوسیالیسم به همکاری امپریالیسم قرار گیرند.

تشدید مبارزه طبقاتی در عرصه بین‌المللی، قدرت مخرب و بی‌مانند فن جنگ معاصر و ماهیت تجاوزکار و جنگ‌طلب امپریالیسم نسبت به هر زمان دیگر جداً حکم می‌کند تا همبستگی و اتحاد در میان نیروهای صلح، سوسیالیسم، دموکراسی و جنبش‌های آزادی‌بخش ملی تأمین گردد. ایفای این امر سترگ تاریخی امکانات وسیعی را بوجود میاورد که اوضاع ناشی از بحرانات شرق میانه (تجاوز اسرائیل) به نفع کشورهای صلحدوست عرب از ین برده شود، صلح در ویتنام بر قرار گردد و آزادی و استقلال و بی‌طرفی آن تأمین شود، مسابقه تسلیحاتی متوقف گردد، سلاح اتومیک و آزمایشات و تولید و استعمال و انتشار آن منع قرار داده شود، پایگاه‌های نظامی خارجی از خاک کشورهای غیر برچیده شود، قرارداد صلح با آلمان امضاء گردد، برلین به یک شهر آزاد غیرنظامی تبدیل شود و از فعالیت‌های تجاوزکارانه انتقام جویان آلمان غربی و نیوکلونیالیزم، فاشیزم، دیکتاتوری و ملیتاریزم جلوگیری بعمل آید.

بعقیده ما حل مسایل فوق برای تأمین صلح لازم است و هر نیرویی که در جهان می‌خواهد صلح را برهم زند و نفاق، انشعاب و تفرقه افگنی و ماجراجویی را که خواست اساسی ارتجاع امپریالیستی است در بین نیروهای مترقی و صلحدوست ایجاد کند، مسؤولیت عظیم بشری بعهده آن‌ها خواهد بود.

وظیفه کبیری که در مرحله کنونی در برابر نیروهای ترقی‌خواه و صلحدوست جهان قرار دارد عبارت از مبارزه آشتی‌ناپذیر بر ضد ایدئولوژی بورژوازی جنگ‌طلب و افشاء نیرنگ‌های امپریالیسم و تعقیب پیگیر سیاست صلح و همکاری بین‌المللی بر مبنای سیاست همزیستی مسالمت‌آمیز در تحکیم همبستگی تمام نیروهای صلح، دمکراسی، نهضت آزادی‌بخش ملی و سوسیالیزم، در مبارزه مقدس‌شان علیه ارتجاع امپریالیستی، جنگ و تجاوز است که با منافع حیاتی و ترقی بشریت سرتاسر سیاره ما مطابقت دارد.

در خاتمه خاطرنشان می‌گردد: درحالی‌که نیروهای ترقی‌خواه علیه تمام جنگ‌های اشغالگرانه که هدفش اختناق جنبش‌های آزادی‌بخش مردم است مبارزه خواهد کرد، هیچگاه پشتیبانی از مبارزه مقدس ملل ستم دیده و از جنگ‌های عادلانه رهایی‌بخش آن‌ها را علیه امپریالیسم منحیث وظیفه از یاد نخواهند برد.

«ص ۴»

قسمت اخیر

جولیوس فوچیک

نویسنده: گوستاو فوچیکوا
ترجمه: م. (بری)

قسمت‌های ۱ ـ ۲ ـ ۳ و ۴ این داستان بالترتیب در شماره‌های ۹ ـ ۱۰ ـ ۱۱ و ۱۳ پرچم نشر شده است

و آنطور در آن شب جلوه داشت.

این بود احساسی که خاطره‌اش را تا سنگ گورستان هم با خود همراه خواهم برد.

ناگهان چوکی خود را روبروی جولیوس کشاندم. به فاصله یکدست از همدیگر قرار داشتیم و بسوی هم نگاه می‌کردیم. شکنجه‌های طولانی سیمای او را تغییر داده بود. ولی من همه خطوط آشنای چهره عزیز او را می‌شناختم.

یکی از محافظین بالای من نهیب زد:

- «او را نمی شناسی؟»

جلیوس من... سر خود را تکان دادم:

- «نه... نه»

چشمان دلاور جولیوس بمن می‌گفت:

- «محکم باش...»

و محافظ دست او را تکان داد.

جولیوس من ...! مرا به محلی دیگر بردند و در آن شب او را دیگر باز ندیدم.

ما را با گروه زیادی زندانیان برای عکس‌برداری بردند. گشتاپو مشت بسته ایستاده بود و ما توسط یک چهارپایه بزرگ حمل و جاگزین شدیم. سرهای ما در گیره‌های مخصوص جا داده شد بود. به ما فرمان داده بودند که دست‌های خود را بالای زانوان خود بگذاریم. در آن حالت برق تند و روشن کمره از چهره ما گذر کرد. صورت هر یکی از ما را روبرو و نیمرخ عکس‌برداری کردند بعد ما را صف بسته و به اتاق دیگری رهبری نمودند، جایی که حکم دستگیری ما را ثبت می‌کردند.

بعد مرا با دیگران بدون بازپرسی بعدی بسوی زیرزمینی که از یک معبر باریک که با چوکی‌ها صف بندی شده بود گذشتاندند. مردان اس، اس در بین این‌ها بالا و پایین قدم می‌زدند.

فرمان دادن که بنشینیم، من بی‌اراده پاهای خود را روی یکدیگر گذاشتم. یک مرد اس، اس بطرفم جهید و با قنداق تفنگ مرا کوفت.

در سینه عدهٔ زیادی از زندانیان ستاره زرد شش گوشه‌یی داود نصب شده بود، آن‌ها یهودی‌ها بودند. یک دسته مردان اس، اس حرکت کرده و هر یکی از آن‌ها یک یک از مردانی را که ستاره داوود به سینه داشت گرفته و وحشیانه می‌کوبیدند.

در برابر سؤال «تو کی هستی» مردانی که زیر لت و کوب قرار داشتند، مجبور بودند بگویند: «من یک یهود نفرت انگیزم.»

به ساعت خود نگاه کردم، شب از نیمه گذشته بود. دو ساعت بعد یک محافظ اس، اس از ما حاضری گرفت.

وقتی نام کسی را صدا می‌زدند او مجبور بود بپا بایستد و با دقت به جرمنی بگوید: «اینجا» و بجواب سؤال‌های دیگر محافظین نظیر «نام تو چیست» جواب بدهند. کسی از ما نخست طرزالعمل حاضری را نمی‌دانست. آن‌ها با ضربه و کوبیدن بما می‌فهماندند. محافظین اس، اس نام‌های چکی را صحیح تلفظ نمی‌توانستند بعضی وقتها اشتباهاً یک زندانی بپا می‌ایستاد و روی او را تا سرحد خونریزی سیلی می‌زدند. بعضاً دو زندانی یکجا بپا می‌ایستادند و هردو را مورد لت و کوب قرار می‌دادند. بالأخره عمل گرفتن حاضری تکمیل شد و بما فرمان دادند که دو صف شویم به بیست نفر از ما امر مارش دادند و به رهرو جایی که یک بس منتظر بود رهنمایی کردند و فرمان دادند که باعجله بالا شویم.

هرگاه کسی به زمین می‌خورد، که معمولاً زنان و پیرمردان کهنسال به این وضع سر و دچار می‌شدند، مورد لت و کوب قرار می‌گفتند. سرانجام بس رهسپار شد.

روشنی یک روز صاف و، آفتابی از شیشه پنجره‌ها می‌درخشید. کاخ بیکوف آرام در وسط عمارات ایستاده بود.

چه ـ بود که دیوارهایش جدا نمی‌شد و فرو نمی‌ریخت.

دنیا جنایاتی را که نازی‌ها انجام می‌دهند خواهند دید؟

چطور ـ آفتاب بطور همیشگی در آسمان سیر می‌کند؟...

چرا پنهان نمی‌شود؟...

چرا جهان نمی‌لرزد؟...

چطور ـ مردم در کوچه‌ها امیدوار، خندان و مسرور زندگی می‌کنند، گل می‌فروشند؟...

چطور آن‌ها از کنار بس‌هایی که زندانیان نیمه‌جان را از شکنجه‌گاه‌ها حمل می‌کند بی‌تفاوت می‌گذرند؟...

من سخت منتظر حوادثی که این شب تاریک را بدرند بودم. ما را از جاده مشابه که یک هفته قبل مرا از آن عبور داده بودند می گذشتانند. راه بانکراک... میعادگاه عشق من با جولیوس... جولیوس که حالا اسیر چنگال شکنجه گشتاپو بود.

آه ... اگر روز گذشته بازگردد. محض چند لحظه قبل از آنکه جولیوس برای ملاقات جلنیک رهسپار شد. من می‌توانستم او را آگاه سازم... ولی دیروز از کجا می‌توانستم بفهمم چیزی را که امروز میدانم.

در آن لحظات انسان فکر می‌کرد که جولیوس ریختن خون و دست‌های محکم محافظین را احساس نمی‌کند. با گام‌های محکم و استوار پیش می‌رفت. سرش برازنده و بلند بود. وقتی به کنار دیوار رسید بطرف ما چرخید. با شگفت و هیجان او را نگاه می‌کردیم. سرهای ما نیز بلند شد. گشتاپو چون پارچه سنگی بجا ایستاده بود. ولی جولیوس که در برابر خواسته‌های آن‌ها سر خم نه کرده بود با چشمان عصیانخیز و مغرور بسوی آن‌ها می‌نگریست. وقتی بطرف ما می‌دید نگاهش مشحون از عشق و نیروی لایزال بود. کنار دیوار در محاصره گشتاپو، شکستناپذیر ایستاده بود. چشمانش بیان میکرد.

شاید آن‌ها بتوانند او را از بین ببرند ولی آن‌ها هرگز نخواهند توانست آرمانی که او به خاطر آن رزمیده و تحمل و تحمل کرده محو کنند. در نگاه روشنش این حقیقت که راه عادلانه و ایده‌های جاودان و کبیر سوسیالیزم پیروز خواهد شد. همه مردان و زنانی که در صف متحد آن پیکار می‌کنند به پیروزی خواهند رسید می‌درخشید.

این پیوند سرنوشت او بود که با هالهٔ آبی رنگ گرد چشمانش می‌درخشید...

از (ص اول)

خان عبدالولی خان...

چه د دی شهیدانو به یاد قسم وکړو چه تر هغه به په آرام نه کینو چه د ملک نه د ظلم او جبر حکومت ورک کړو.»

دغه شان شیخ ظهیر الدین هم د پنجاب د ولس له طرف نه د شهیدانو او پښتنو ستاینه او لمانځنه وکړه. ده وویل: «د پنجاب غریب خلک ټول عمر د پښتنو د حق مرسته کوی او که وخت راشی نو دنیا به وویني چه پښتون او پنجابی خلک د خپل حق د ګټلو دپاره یو دی». دغه استقبالیه مظاهره له دیر جوش او شور سره رایل هوټل ته په رسیدو سره ختمه شوه.

د پاکستان د نیشنل عوامی ګوند ملی شورا د خپلې غونډې په دوهمه ورځ خان عبدالولی خان د رایو په اتفاق د ټول پاکستان د نشنل عوامی ګوند د رئیس په حیث وټاکه. محمودالحق عثمانی د نیشنل عوامی ګوند د منشی په حیث بیا وټاکل شو. سید امیر حسن شاه (پنجاب) د رئیس د معاون په حیث، اجمل خټک د ټول پاکستان د نائب سکرتر په حیث او دیوان محبوب علی (بنګال) او دوهم نائب سکرتر په حیث وټاکل شول.

محمود علی قصوری د لوډیځ پاکستان د نیشنل عوامنی پارټی د رئیس او امیر زاده خان (مردان) د رئیس د معاون په حیث او غوث بخش بزنجو (د بلوچستان له کلات نه چه اوس په زندان کی دی) د مغربی پاکستان د عمومی سکرتر په حیث وټاکل شول.

د جون په ۲۹ او ۳۰ پر سیاسی مسائلو اوږده او مفصله بحثونه وشول چه په پای کښی د ګوند عمومی خط مشی فیصله او تصویب شوه چه عمده مطالب یی دا دی:

ـ تر هر څه د مخه د ملی مسألی مقدماتی حل بیا په تیره د کوچنیو ملیتونو (پښتونستان، بلوچستان او سند) د آزادی دحق مسأله د یو یونټ له منځه وړل، د ختیځ پاکستان (بنګال) بشپړه خود مختاری او د ژبی او کلتور په اساس د خود مختارو ایالتونو تشکیلږ

ـ په دی تاریخی مرحله کی، سوسیالیزم (غائی هدف) ته د رسیدو د پاره د ملی دموکراسی دولت (ستراتیژیک هدف) تأسیس د لومړی وظیفی په حیث.

ـ د «بنیادی جمهوریت «دول او په ځای یی د خپلو حقوقو د تأمین په منظور د یو مشترک او خلقی نهضت لپاره د ټولو آزادی غوښتونکو او پرمختلونکو سیاسی ګوندونو او خلکو د متحدی جبهی د تأسیس غوښتنه.

ـ د ټولو مخالفو ګوندونو له مشرانو سره د یوالی د ایجاد لپاره د نیشنل عوامی پارټی د مشرانو د روابطو لپاره سعی او د متحدی جبهی اپاره د مبارزی د مشترک پروګرام جوړول.

ـ دعمومی او آزاد انتخاب حق او د پارلمانی حکومت بیا ژوندی کول.

ـ د اضطراری حالت پای ته رسولُ د خلکو د اساسی حقوقو بیا را ژوندی کول او د سیاسی بندیانو را آزادول.

ـ د غریبو او کم ځمکو بزګرانو په ګټه د ځمکو د مسألی حل او د رشوت او فساد مخنیوی.

ـ زیار ایستونکو ته د حد اقل مزد تأمینول.

ـ کارګرو ته د اتحادیو او اعتصابونو او ټولنو جوړولو بشپړ حقوق ورکول.

ـ په تعلیمی چارو کی د آسانتیاوو برابرول او د تعلیمی موسسو د آزادی او مصونیت تامینول.

ـ د سیټو او سنټو د نظامی پکټونو څخه وتل او له امپریالیستی هیوادونو سره د امریکی او پاکستان د دوه اړخیز دفاعی ټرون په شمول د ټولو نابرابرو ټرونونو له مینځه وړل او د یو مستقل او بیطرف خارجی سیاست تعقیبول، د اقتصادی استقلال حصول او د امپریالیستی هیوادونو د مرستو ردول (دا ځکه چه ده مرستی له شرطونو سره ترلی دی)، له سوسیالیستی هیوادونو نه کمک او همکاری غوښتل او په هیواد کی د ننه په دولتی سکتور کی د اساسی صنایعو تاسیسول.

د جرګی وروستی ورځ (۱/۷/۴۸) د مظاهری او جلسی پروګرام د پاره ټاکل شوی وه. مظاهره له شاهی باغ څخه شروع شوه کله چه کیننګ پارک ته را ورسیده په زرګونو خلکو پکښی ګډون کړی و او د بالا حصار لودیځ اړخته ته د هسپتال له مغربی دیوال سره خیبر بازار ته او ورپسی د قصه خوانی او بیا د بازان له لاری نه د چوک یارګار خواته راغله. هلته یی زرګونو خلکو تود هرکلی وکړ. خبر وایی چه د مظاهری د کتار په غاړو دومره ستر هجوم روان و چه په بازار کی د نورو پلیو د تیردو لاره نه وه. د بنګال، پنجاب اد کراچی میلمنو ځان ځان ته اتونه کول او د خپل حق غوښتلو لپاره به یی په خیل دود ناری وهلی او خلک یی حیران کړی وو. بنګالیانو ناری وهلی: «یو یونټ ختم کړی! ختم کړی، د ایوب د ظلم حکومت نور نه چلیږی! باچا خان زمونږه ځان زنده باد! زنده باد! مونږ د بنګال خود مختاری غاړو! پښتونستان زنده باد!...» او نور.

دپنجاب د نمایندګانو شعارونه داوو: «یو یونټ مات کړی. فخر افغان زنده بادږ پښتونستان زنده باد ...»

د کراچی اوسند نمایندګانو دا شعارونه ورکول: «یو یونټ نه غواړو. هر انسان دودی جامی او کور غواړی. دغه آزادی چه مونږ یی لرو دوراغ ده په لکونو انسانان وړی دی. پښتونسان زنده باد...»

خبر زیاتوی چه دا جلسه ډیره لویه وه. تر «ګهینټه ګر، کچهری دروازی، د مهابت خان جومات او ریشم ګرانو پوری ځلورو خواته خلک په ډیره سخته ګرمی کی ناست وو، د نم او انظباط یوه بی ساری نمونه لیدل کیده. پدی جلسه کی شپږو بنګالیو، یو سندی، یو بلوچ پشتون، یو کراچی وال، یوه پنجابی او یوه پښتانه تقریرونه وکړل.»

د بنګال محی الدین وویل: «شپږ کروړه بنګالیان د پښتونستان په مبارزه کی ستاسو تر شا ولاړ دی».

همدا راز د بنګال دیوان محبوب علی ووېل: «مونږ ستاسی دی خاوری ته د بنګال د ولس ارادت راوړی دی، ځکه چه دا خاوره د آزادی غوښتونکو او انسان دوستو خلکو لپاره د احترام مکه ده، نن چه زه په کوم ځای ولاړم، پدی نه یوازی پښتانه بلکه مونږ بنګالیان او ټول بشریت فخر کوی. دا فخر پدی وجه نکوی چه دلته ایوب خان زیږدلی دی بلکه ځکه فخر کوی چه دلته ستر پاچاخان پیداشوی او تاسی غیور او جانباز پښتانه زیږدلی یاست او پدی خاوره د آزادی د ننګیالو او د استعمار په ضد جنګیدونکو شهیدانو وینه تویه شویده ځکه دا ځمکه ستاسی سره د بنګالی وروڼو له خوا وعده کوم چه مونږ ستاسو په جنګ کی ستاسو سره یو او یقین لرم چه تاسو هم له مونږ سره یی»

بنګالی میرمنی سلینه بانو وویل: «د دی ځمکی احترام زمونږ د ټولو به زړونکی موجود دی، د دی د حق د اداکولو له پاره به مونږ ټول یو ځای مبارزه کوو.»

عثمانی وویل: «ما چه نن ستاسو دا دومره لویه مظاهره او عظیم الشانه جلسه او یکی ستاسو احساسات او میړانه ولیده نو زه وایم چه پښتونستان جوړ دی، که تاسو کی دا جوش او خروش، جذبه او بیداری وی نو پښتونستان هیڅوک هم نشی ایسارولی.

زه اعلان کوم چه د نن نه پس به دی ایالت ته پښتونستان وایو او چه څوک دی ته پښتونستان نه وایی په کار دی چه له هغو سره اجتماعی مقاطعه وکړو.

نن د ټول پاکستان انقلابی لیدران او کارکنان چه د سیند، بلوچستان، کراچی او بنګال او پنجاب رښتونی نمایندګان دی، د پښتنو سره دا وعده کوی چه مونږ به پښتونستان جوړوو او مونږ به د هری صوبی ولس ته خودمختاری ګټو، د دی حق نه مونږ هیڅوک نشی منع کولی.»

شیخ محمد رفیق د پنجاب نماینده و ویل: «پښتونستانیانو وروڼو! تاسو باندی پرنګیانو د خپلو تسلط تر وروستیو ورځی پوری ګولی چلولی دی او تاسو ورته سر ندی ښکته کړی: نن ستاسو جوش او ولوله دابسی چه تاسو خپل حق هیڅوا ته نه پریږدی. زه تاسو ته یقین در کوم چه تاسو خپل حق ګټلی دی او خپل پښتونستان مو جوړ کړی دی. او دا هم یقیین در کوم چه د پنجاب خلک پدی مبارزه کی ستاسو سره ملګری دی. د پنجاب او پښتونستان دښمنان کوشش کوی چه د پنجابیانو او پښتنو تر مینځ نفرت پیدا کړی خو د نیشنل عوامی ګوند او دا ننی عظیم الشانه متحده مبارزه ددی خبری ثبوت او دلیل دی چه پنجابیان د پښتونستان لپاره هری قربانی ته تیار دی. زه تاسو ته مبارکی درکوم چه تاسو ډیر ژر خپل منزل ته رسیدونکی یي.»

د بلوچستان یو تجربه کار لار ښونکي هاشم خان غلزایی وویل: «په بلوچستان کی د خلقو آواز د زور او قوت په وسیله مختنق کیږی .»

د پښور په قهرمان ښارکی چه یوه پیړۍ د انګریزی استعمارچیانو سره دنه پخلاکیدونکی وطنپالونکو زانګو وه، د ټول پاکستان د دموکراتیکو او مترقی لارښونکو وروستیو فیصلو او د پښتونستان له ملی آزادیبخشونکی نهضت سره د هغوی ژوری همدرددی او متفق ملاتړ دا وښوده چه پښتونستان یو عینی واقعیت دی او ژر به دلته د استعمار، امپریالیزم او استبداد عمر او تسلط پای ته ورسیږی. پدی ستره او تاریخی جرګه کی د ټول پاکستان د مترقی، انقلابی او دموکراتیکو قوتونو نمایندګانو او لیډرانو چه د خلکو د اکثریت (کارګرو، بزګرو، منورینو او د ښار او کلیو د ټولو زیار ایستونکو) نمایندګی یی کوله ګډون کړی وو. سر بیره پر دی محبوسو سیاسی لیډرانو هم خپل پیغامونه او تائیدونونه را استولی وو او د هغو له جملی څخه ځینی پداسی حال کی چه پخپله په زندان کی وو په حزبی مقاموتو وټاکل شول. یواځی څوتنه محدود چپ منحرفین چه له یوی خوا د پاکستان د شی لاس له ارتجاعی حاکمه محافلو او د مارشل ایوب خان له حکومت سره په سازش کی دی او له بلی خوانه په چپو او انقلابی الفاظو فیشن کوی او له دغی لاری نه یی د ضد استعماری او ضد امپریالیستی قوتونو په صفونو کی د تفتیتن او انشعاب مذبوحانه هڅه کوله، له ګوند نه تجرید، افش او جلا شول.

خبر وائی چه د صدر په حیث د خان عبدالولی خان انتخابیدلو او د نوی رهبری ډلی د مینځ ته راتلو سره په نیشنل عوامی پارټی کی د مبارزی نوی روحیه او فعال جریان را پیدا شویدی. د نشنل عمامی پارټی د نوی وضعی د ملی آزادیبخشونکی ضد استعماری، ضد امپریالیستی او ضد استبدادی نهضت لمن لا پراخه ګړی او د سولی، آزادی، دمکوکراسی او پدی سسمی کی د مترقی جریاناتو په ته یی ژیات ذهنی شرایط برابر کړی دی.

خان عبدالولی خان په خپله اختتامیه وینا کی وویل: «په هغه چا باندی چه د آزادی د پاره یی د خلکو د مبارزو لارښونه کړی ده دا اعتماد کیدای شی چه خلک له اوسنی بد حالی څخه وباسی». ده وویل: «دغه تش په نامه انکشاف، هیواد دوه زره کړه روپی پوروړی کړی دی، پداسی حال کی چه تکلیف یی په ټولو خلکو باندی یو شان دی». ده زیاته کړه: «چه په اوسنی بد حالت کی تقریرونو، تصویبونونه کول کافی ندی. که خلک واقعاً غواړی چه خپل حقوق تر لاسه کړی نو باید هر راز قربانیو ته چمتو وی» ده وویل: «یونټ باید مات شی.» د قبایلی سیمو غیر عادی حالت ته د اشاری په ترڅ کی ده وویل: «باید دغه حالت ته د خلکو او هیواد په ګټه خاتمه ورکړ شی...»

از (صفحه اول)

راه صنعتی کردن ...

های روزافزون مردم را به اموال گوناگون مصرفی تأمین کرد و یا تنها به احداث چند رشته محدود صنایع استهلاکی اکتفا نمود.

از آنجایی که مسأله صنعتی کردن به موقف و منافع طبقات مختلف در جامعه ارتباط می‌گیرد، این مسأله از نظر منافع خلق کشور قبل از همه عبارت است از تهیه وسایل تولید برای رشته‌های مختلف تولیدی. درحالی‌که محافل حاکمهٔ ارتجاعی سعی می‌نمایند بسود استعمار نوین رشد صنعتی کشور را دچار وقفه سازند و آهنگ رشد اقتصادی آن را کند نمایند و افغانستان را زیر این عنوان که کشوری زراعتی است به حیث تولیدکنندهٔ موادخام زراعتی کماکان حفظ کنند و وابستگی آن را از لحاظ اقتصادی با امپریالیسم تحکیم و تأمین نمایند. کشورهای امپریالیستی درحالی‌که تمام وسایل عمدهٔ تولید را بدست خود متمرکز ساخته‌اند، موعظه می‌نمایند که برای کشورهای کم رشدی چون افغانستان به صرفه است که تنها زراعت خود را تقویه نمایند، یعنی عملاً نقش دهکدهٔ را بمثابه تولید کنند موادخام برای انحصارات عظیم صنعتی آن‌ها، بر اساس تقسیم بین‌المللی کار سرمایه‌داری، بازی کنند. متخصصین و مشاورین امور اقتصادی کشورهای سرمایه‌داری در افغانستان پیوسته تلقین می‌کنند که راه پیشرفت کشور احداث چند رشته معین صنایع سبک و کوچک بر پایه مصرف موادخام زراعتی می‌باشد که در اثر آن اصطلاح ایجاد پروژه‌های کوچک سریع الثمر صنعتی اخیراً خیلی معمول گردیده است. در کتاب سومین پلان پنجساله اقتصادی در بخش معادن، انرژی و صنایع گفته می‌شود: ...«در پلان سوم به احداث صنایع خفیف که تحت شرایط موجود بیشتر میسر است قدامت داده شده است...» و در جای دیگر این کتاب تذکار یافته: «طی پلان سوم احداث و تأسیس پروژه‌های سریع الثمر صنایع از طریق سرمایه‌گذاری خصوصی و انکشاف صنایع دستی در نظر گرفته شده است.»

به همین جهت عملاً در برابر ایجاد دستگاه ذوب فلز در کشور به تحریک و «تحلیلات اقتصادی (!)» مشاورین غربی کارشکنی صورت می‌گیرد و عمدتاً کارخانجات جنگلک که دستگاه‌های برای ماشین و سامان سازی در افغانستان می‌باشد به سقوط کشانیده می‌شود.

صنعتی کردن کشور در جهان کنونی «که بار دیگر انقلاب فنی بزرگ در آن انجام می‌گیرد و سیبرنتیک و ماشینهای الکترونی بر عرصه تولید و اقتصاد حاکم می‌شود» نیازمند تراکم سرمایه‌های بزرگ است و شرط اولیه و اساسی لازم برای صنعتی کردن تراکم سرمایه می‌باشد، اما در افغانستان از یکطرف بنا بر مداخلات و غارت امپریالیستی طی سالیان متمادی و از جانب دیگر در اثر سیاست‌های غلط اقتصادی حکومت‌ها هیچگونه اقدامی برای تراکم سرمایه صورت نگرفته، بلکه برعکس با باز گذاشتن قسمتی از سرحدات کشور، تعقیب سیاست درهای باز در اقتصاد، فرار و خروج قسمت زیاد سرمایه از کشور و مصرف قسمت دیگر آن در امور غیر تولیدی از قبیل خانه‌سازی و غیره تراکم سرمایه بوجود نیامد، که بر اساس آن رشته‌های متنوع صنایع ایجاد می‌گردید. چند رشتهٔ محدود صنایع داخلی هم که موجود است چون مورد حمایت قرار نگرفته، تقریباً بدون استثنا در حالت رکود و حتی ورشکست قرار دارند.

چگونه می‌توان راه صنعتی کردن کشور را گشود؟

به سؤال اساسی که پاسخ داده شود اینست که چه نوع بنیاد اجتماعی - اقتصادی و سیاسی زمینه را برای صنعتی کردن موفقیت‌آمیز و سریع کشور فراهم آورده می‌تواند و آیا انجام این امر از طریق راه رشد سرمایه‌داری امکان‌پذیر است؟ در وضع کنونی که جامعهٔ ما از لحاظ اقتصادی عقب‌مانده است، امکانات صنعتی شدن از طریق سرمایه‌داری ندارد و بنابراین راه صنعتی کردن کشور کم رشد ما همان راهی نیست که انگلستان و فرانسه یا آلمان و جاپان طی کرده‌اند چه امکانات آن برای کشورهای کم رشد میسر نیست. طبقات استثمارگر و بالخصوص بورژوازی نوظهور قادر به از بین بردن عقب‌ماندگی اقتصادی نمی‌باشد و با سرمایه‌گذاری صرفاً خصوصی مسأله صنعتی کردن کشور در همان کوره راه صنایع مصرفی سبک سردرگم خواهد ماند و رقابت خارجی و باز بودن دروازه‌های کشور به این سرمایه‌گذاری‌ها میدان وسیع نخواهد داد و در نتیجه عقب‌ماندگی ما باز هم بیشتر خواهد شد. کار صنعتی کردن کشور کم رشدی چون افغانستان باید بر پایه اتخاذ راه رشد غیر سرمایه‌داری، بر پایه بسط و توسعهٔ سکتور دولتی استوار شود که شرط اساسی تراکم سرمایه در آن موجود می‌باشد، چنانچه در شماره (چهارم و پنجم) جریده پرچم زیر عنوان «یک نظر اجمالی بر منابع مالی پلان» طرق تراکم سرمایه از منابع داخلی و خارجی جهت تمویل یکرشته پروژه‌های با ثمر اقتصادی بر وفق منافع خلق زحمتکش افغانستان تحلیل و نشان داده شده که خواننده می‌تواند یکبار دیگر به آن مراجعه نماید.

نیروهای اجتماعی و سیاسی که قادر به صنعتی کردن کشور استند از طریق راه رشد غیر سرمایه‌داری می‌توانند به این مأمول برسند. پرابلم صنعتی کردن درین صورت به حیث یک وظیفه ملی با اشتراک مستقیم اکثریت زحمتکشان، با آمادگی مردم برای فداکاری و تحمل مشکلات مؤقتی به خاطر آیندهٔ تابناک و روشن حل می‌گردد.

با اتخاذ چنین مشی است که تحولات عمیق و اساسی در تولید صورت می‌گیرد و بر اساس رشد همه‌جانبهٔ منابع طبیعی خود کشور استفادهٔ صحیح از مواد و سرمایه صورت گرفته می‌تواند و بنیاد مادی - فنی صنعتی کردن کشور همراه با الکتریفیکاسیون (انکشاف صنایع برقی) روز بروز وسیعتر ریخته می‌شود، و حکومت دموکراتیک و ملی (که رهبری صنعتی کردن بر طبق پلان علمی جامع را بدست خواهد داشت) سرمایه خصوصی ملی را نیز در حدود معینی به مجرایی سوق خواهد داد که به اجرای طرح‌های اساسی صنعتی کردن کمک کند و در واقع مکمل آن باشد. در چنین شرایطی است که سیاست محکم حمایت از صنایع موجود داخلی در پیش‌گرفته می‌شود. طبیعی است که در دوران صنعتی کردن محدودیت‌های معینی در مورد برخی اموال بوجود می‌آید و شاید بعضی ویترین‌های مغازه‌های شهر کابل رنگینی و زرق‌وبرق خود را از دست بدهد و تفاخرات اقشار تجمل‌پرست بالایی جامعه کاملاً ارضاً نشود.

این نکته را باید در نظرداشت که تجدید اقتصاد یک پایه ما که میراث استعمار و شیوهٔ ادارهٔ استعماری و غیر ملی می‌باشد و صنعتی کردن آن به یک بازار وسیع و سرمایه کافی ضرورت دارد و بنا بر محدودیت مالی داخلی، قلت تجربه و پرسونل کافی ماهر ناممکن است به تنهایی بتوان رشد سریع اقتصادی را تأمین کرد و استعمار نوین را که در کمین است طرد نمود. به همین جهت است که همکاری اقتصادی و تخنیکی کشورهای سوسیالیستی یک امر تصادفی نه، بلکه یک ضرورت حیاتی می‌باشد. عمل و تجربه نشان داده است که همکاری بین آن کشورهای که با تمایلات استعمار نوین مخالفاند و اقتصاد خود را بشکل مترقی تجدید ساختمان می‌دهند با ثمر و دوامدار بوده است و ما می‌توانیم که با بسط و توسعه این نوع همکاری اتکا خود را به بازار جهانی سرمایه‌داری کمتر سازیم و در نتیجه موقف بهتری بدست آورده و کشور را از طریق سیستم کار بین‌المللی سرمایه‌داری جدا سازیم و بصورت اساسی وضع اقتصادی خود را بهبود بخشیم.

در پایان می‌توان گفت که انجام امر مهم صنعتی کردن کشور که یک مسأله حیاتی است، مستلزم آنست که یک حکومت واقعاً ملی و دموکراتیک درین مرحلهٔ تاریخی بر سرکار باشد و رهبران آن نیازمندی‌های واقعی اقتصادی و اجتماعی جامعه را درک کنند و کشور را در مسیر رشد غیر سرمایه‌داری که یگانه طریق ریالیستیک رشد می‌باشد سیر دهند، ولی در شرایط فعلی هدفی جز تأمین منافع آزمندانه فردی و طبقاتی و منافع حامیان امپریالیستی مطمح نظر نیست. تنها مبارزه متشکل و پیگیر کشور ما را به راه رشد و تکامل واقعی و ایجاد صنایع کلیدی که ضامن استقلال ملی است، سوق خواهد داد و روزی که ما بتوانیم با ایجاد صنایع بزرگ و اساسی بر روی پای خود به ایستیم فرارسیدنی است.

(د لومړی مخ پاتی)

د کوچیانو د مسألی ...

د موانعو او مشکلاتو په مقابل کی د دفاع هیڅ وسیله نلری او د موسم د بدلون سره ټول کال کډی کوی هیڅ راز صحی او کلتوری مؤسسات نلری. همدا علت دی چه د نوی مدنیت او د ښار د اساسی حقوقو او آزادیو آثار علائم د افغانستان د کوچیانو په قبائلو کی نه لیدل کیږی او هغوی ګرد خلک بی سواده او د ملی وحدت او آزادی څخه بی خبره پاتی دی. له همدی کبله د هیواد یو زیات شمیر وګړی سربیره پردی چه په ډیرو ځیرو او وروسته پاتی شرائطو کی ژوند کوی، د هغوی د کار او کوشش قوت هم یو با ارزشته نتیجی ته نه رسیږی. دا قبائل خپلو خاصو شرائطو داسی واقع کړی دی چه اجنبی قوتونه دوی ته هیله کوی او د هیواد ارتجاعی طبقات به داخلی شخړو او د وروڼو جنګولو په چارو کی له دوی نه بده فایده پورته کوی.

په افغانستان کی یوازی یو ملی دموکراتیک حکومت کولی شی چه په ډیره لنده موده کی د کوچیانو د میشته کولو کار پای ته ورسوی او هغوی د نوی مدنیت په رڼا کی له ملی وظائفو او خپلو حقوقو او آزادیو سره آشنا کاندی، د دوی ترمیځ ښوونه او روزنه، صحت او مدنیت رواج کړی، د هغوی روابط له ټول ملت سره پیاوړی کړی او هغوی د صنعت او کرهڼی ژوند ته تشویق کاندی، د حکومت د ماموران فشار له مینځه یوسی او د فیوډالی نظام جړی چه په خلکو کب د استثمار او استبداد موجب دی له مبیخه وباسی او دا توره ننګینه او غیر انسانی وضعه چه زمونږ خلک ځوروی د ملی ژوند له مخی نه نشت او محو کاندی.

د کوچیتوب پای ته رسول او د کوچی وروڼو لپاره د تاټوبی او مدنی ژوند برابرول د خلک د دموکراتیکو قوتونو یو ستر او مهم هدف دی.

پرچم ارګان د دموکراتیک جبهه ملی مبارزه برای آزادی

پرچم

د افغانستان د خلک دموکراتیک ګوند ارګان خپروونکی

۱۷ سرطان ۱۳۴۷

رویدادهای مهم سیاسی جهان

در هفتهٔ گذشته

مسکو: از چندیست که پیشنهاد نه فقرهیی اتحاد شوروی در مورد اتخاذ تدابیر لازم جهت منع انتشار سلاح ذروی و بیانیه صدراعظم شوروی درین باره بحث جراید معتبر جهان واقع شده است.

فقرات پیشنهاد مذکور قرار آتیست:

۱ ـ منع استعمال هستوی.

۲ ـ اتخاذ تدابیر جهت منع قرار دادن تولید سلاح هستوی. تقلیل، محدود ساختن و انهدام انبار آن.

۳ ـ محدود ساختن انتقال سلاح هستوی از نگاه استراتیژیکی.

۴ ــ منع پروازهای وسایل بم افگن‌های مربوط به این سلاح در خارج از سرحدات ملی.

۵ ــ منع آزمایش‌های زیرزمینی هستوی.

۶ ــ محدود ساختن گردش تحت البحری های راکت انداز.

۷ ــ منع استعمال اسلحه کیمیاوی کیمیاوی.

۸ ـ لغو پایگاه‌های نظامی خارجی و اتخاذ تدابیر جهت خلع سلاح منطقوی.

۹ ـ استفاده از آب‌های ابحار جهت مقاصد صلح‌جویانه.

اتحاد شوروی خواهش می‌کند که جهت اجرای این مواد و جهت استقرار صلح در جهان تمام کشورها این قرارداد را امضاء کنند.

صدراعظم شوروی در موقع امضای قرار داد گفت: اتحاد شوروی دایماً کوشش کرده است تا بشریت را از بلای اسلحه ذروی نجات بدهد و این کوشش شوروی‌ها بصورت پیگیر ادامه داشته است. عقد این قرار داد بصورت موثر از انتشار سلاح هستوی جلوگیری می‌کند.

***

ـ جمال عبدالناصر رییس‌جمهوریت عربی متحد و رئیس اتحادیه سوسیالیست‌های عربی به بازدید خود از شوروی ادامه می‌دهد. وی بنا بر دعوت کمیته مرکزی حزب کمونیست اتحاد شوروی دیدن می‌کند. رئیس قوای نظامی جمهوریت متحد عربی نیز با جمال عبدالناصر همراه می‌باشد. طی مذاکراتی که جریان دارد مسایل مربوط به شرق میانه و کمک‌های نظامی و اقتصادی اتحاد شوروی به آن کشور مورد بحث قرار خواهد گرفت.

***

مذاکرات بین هیأت نمایندگان اتحاد شوروی و جمهوریت دموکراتیک ویتنام شمالی در فضای دوستانه آغاز شد. در ختم این مذاکرات قراردادی به امضاء رسید که طبق آن حکومت اتحاد شوروی کمک‌های اقتصادی و نظامی خود را ادامه خواهد داد. همچنان رهبران شوروی از مبارزات دلیرانه مردم ویتنام به خاطر حفظ شرف و استقلال کشورشان در مقابل امپریالیزم و استعماریون ستایش نموده و پیروزی‌های سال جاری مردم ویتنام را علیه دشمن مشترک تبریک گفتند که مقابلتاً از جانب هیأت ویتنام شمالی با ابراز تشکر مقابل گردید.

قاهره: رییس‌جمهوری مردم یمن جنوبی در قاهره گفت: استعمارگران می‌خواهند رژیم مترقی جمهوری مردم یمن جنوبی را سرنگون سازند و لحظه‌یی از تحریکات خاینانه دریغ نمی‌کنند. اما باید خاطرنشان شود که استقرار این رژیم بنا بر خواست مردم است. وی گفت: ما از مبارزات مردمان عرب شدیداً پشتیبانی می‌کنیم.

تل ابیب: محافل رسمی اسرائیل از عملیات اخیر مبارزان عرب سخت در وحشت افتاده‌اند. نطاق حکومت اسرائیل گفت: مبارزان عرب درین روزها یک قطار آهن، دو پل، سه تهانه نظامی و یک انبار اسلحه را ویران نموده‌اند. درین عملیات ۲۰ نفر اسرائیلی و دو نفر از مبارزان عرب کشته شدند.

در ویتنام: در بسیاری از جبهات جنگ‌های شدید بین عساکر امریکایی و ویتنام جنوبی از یکطرف و آزادیخواهان از طرف دیگر ادامه دارد.

از اول ماه می تا ۱۵ جون ۷۳ نفر از عساکر آمریکایی خودکشی کرده‌اند و یک نفر از آن‌ها از خود وصیت نامه‌یی بدین مضمون بجا گذاشته است: »من نمیخواهم آدم بکشم، من نمی خواهم خانه ها را آتش بزنم، من نمیخواهم! من نمی خواهم...«

چندی قبل در یکی از پایگاه‌های نظامی امریکا در ویتنام شورش شدید رخ داده است. هفتاد نفر از عساکر امریکایی از امر قوماندان خود سرباز زده‌اند و بضرب یک گلوله به زندگی او خاتمه داده‌اند.

برای خاموش کردن این قیام عساکر آمریکایی وارد میدان می‌شوند و سربازان هموطن خود را مورد فیر قرار می‌دهند که در نتیجه دو نفر به قتل میرسد و متباقی دستگیر می‌شوند. از جمله دستگیر شدگان هفت نفر دست به خودکشی می‌زنند. این سومین شورش عساکر امریکایی است.

توکیو: روز گذشته محصلین جاپان بمبارزات اعتراض‌آمیز خود ادامه دادند ایشان شعار می‌دادند :«یانکی گم شو ــ آمریکاییان از جاپان خارج شوید.

سپس مظاهرچیان بطرف سفارت امریکا روان شدند و در مقابل سفارت امریکا روان شدند و در مقابل سفارت امریکا فریاد می‌زدند: جاپان مال است نه از آمریکاییان ــ آمریکاییان گور خود را از جاپان گم کنید. درین حوادث (۱۴) نفر از محصلین مجروح شدند.

پاریس: نتایج مرحلهٔ دوم انتخابات فرانسه انتشار یافت. درین انتخابات طرفداران جمهوری پنجم ۳۵۸ چوکی، سوسیالیست‌های متحد ۵۷ چوکی، کمونیست‌ها ۳۴ چوکی بدست آوردند. اگر قانون انتخابات فرانسه از طرف دوگول به نفع طبقات حاکمه در کشور تغییر داده نمی‌شد، حزب کمونیست با بدست آوردن چهار و نیم ملیون رأی خود می‌توانست یکصد نماینده به پارلمان بفرستد. درحالی‌که اکنون ۳۶ چوکی بدست آورده است. حالانکه دوگولیست‌ها با بدست آوردن دوچند آرای حزب مذکور ۲۹۴ چوکی بدست آورده‌اند.

یک نفر از اعضای دفتر سیاسی حزب کمونیست فرانسه چنین گفت: «دوگولیست‌ها با جنجال، ترس و دهشت و زور در انتخابات موفق شدند، آن‌ها مردم را از جنگ داخلی ترساندند. بزودی باین شانتاژ تبلیغاتی جواب خواهند گفت.» والداک روشیه بعد از تحلیل وضع پارلمان جدید گفت: گرچه دوگولیست‌ها در پارلمان اکثریت دارند ولی در صد آراء را بدست آوردند. او گفت: موفقیت دوگول در انتخابات ناشی از سیستم انتخابات بود که خود او رویکار آورد. اگر سیستم انتخابات نسبی می‌بود بجای سی و چهار نماینده، نود چهار نماینده به پارلمان می‌فرستادیم و دیگر نیروهای چپ نود و هشت نماینده می‌داشتند، موصوف اظهار داشت: مقام نیروهای چپ در جامعه پا برجاست.

د هیواد د کارګری نهضت خبرونه

د کندهار د وړیو ابدلو د فابریکی د کاریګرو اعتصاب

د چهارشنبی په ورځ د سرطان په پنځمه نیټه په کندهار کی د وړیو اوبدلو کارګرانو اعتصاب وکړ.

دا کارګران د سهار له پځه نیمو بجو څخه د مابنام تر شپږ نیمو بجو پوری یعنی ۱۳ ساعته شاقه کار کویږ.

پدی اعتصاب کی د ډیرو هعو کوچنیانو هم ګډون کړی و چه د اتو او پنځلسو کلونو تر مینځ عمر لری او د بیرحمه سرمایه دار له خوا ۱۳ ساعته شاقه کار هه هم په ۴۵ درجی ګرمی کی پی باندی اجرا کیږی.

دوی د کار د بدو شرایطو او لږ معاش په نسبت خپل شکایت د فابریکی مسئوولو کسانوته وړاندی کړی و. مګر د فابریکی حریصو خاوندانو، چه همیشه پر کارګرانو باندی ډیر ظالمانه شرایط تحمیلوی د کارګرو دغه مشروع غوښتنه نه وه منلی. نو دغو کارګرانو په قانونی ډول اعتصاب وکړ او په نتیجه کی د دوی پر معاش باندی لږ زیاتوالی راغلی دی. خو تر کومه ځایه چه پرچم معلومات اخیستی دي د دغو کارګرانو قانونی مبارزه د خپلو حقوقو د غوښتنی لپاره دوام لری.

مطالبات کارگران قوای کار در ولایت بلخ

هفته گذشته نامه‌یی از کارگران قوایکار ولایت بلخ گرفتیم. این نامه ضمن مطالب رقت انگیزی که وضع کارگران پروژه را تمثیل می‌کند حاوی مطالب آتی است:

- وقت کار آنهم در شرایط ناگوار اقلیمی خیلی طولانی و خلاف مقررات قانونیست.
- استحقاق اعاشهٔ کارگران در اثر سوء اداره و اختلاس یکعده ماموران تلف می‌شود.
- در مقابل کارگران رویهٔ دور از کرامت انسانی صورت می‌گیرد.
- با وصف اینکه از معاش کارگران ماهانه مبلغ (۵۰) افغانی بنام بیمه صحی وضع می‌گردد، وظایف و خدمات مربوط بیمه صحی اجرا نمی‌شود و حالت صحی کارگران رقتبار است.

معاش به اوقات معین نمی‌رسد. حتی بعضاً سه ماه بعد از موعد معین تادیه می‌شود.

- رخصتی‌های قانونی اجرا نمی‌شود و کارگران مدت‌های طولانی از دیدار خانواده‌های خود محروم می‌مانند.

خواست‌های کارگران صناعتی باختر

(مزارشریف)

قرار معلوم درین اواخر کارگران شرمت صناعتی باختر در خواستی برپاست شرکت سپرده‌اند. درین درخواست بعد از شرح شرایط دشوار زندگی کارگران سهولت‌های مطالبه شده است.

مطالبات عمده کارگران شرکت صناعتی باختر عبارتست از ماکولات، بهبود شرایط بیمه صحی و دوا، کوپراتیف، ایجاد ذخیره و پس انداز پولی در یکی از بانک‌ها، ازدیاد معاش، فروش محصولات فابریکه بنرخ تمام شد بکارگران، رخصتی قانونی طبق لایحه به کارگران و در غر آن پرداخت پول در برابر کار روزهای رخصتی، قبول شدن رقعهٔ مریضی طبق قانون، تهیه منزل و یا پرداخت کرایه منزل برای کارگران، پرداخت اضافه کاری در روزهای غیررسمی مطابق قانون.

کارگران در پایان نوشته‌اند: «باید هیأت اداری شرکت راه علاج اساسی را جستجو نموده و مشکلات ما را حل نمایند.»

تظاهرات کارگران بیکار شهر هرات

بتاریخ اول سرطان گروهی از کارگران بیکار شهر هرات در خواستی به مقام ولایت هرات سپردند. درین درخواست ضمن شکایت از بیکاری و گرسنگی از حکومت تقاضا شده بود تا طرق سالم و معقولی جهت رفع مشکلات بسیار جدی و حاد آنان جستجو گردد. به تعقیب این تقاضانامه، بتاریخ ۵ سرطان هزاران نفر از زحمتکشان وطن‌پرست و نجیب هرات که مربوط به طبقه کارگر، دهقانان و کسبه کاران بودند، همراه و متحد با روشنفکران هرات به خاطر توضیح وضع مشقت‌بار مردم از ساعت ۷ صبح دست به تظاهرات زده و تا ساعت ۵ عصر اجتماعاتی را در خیابان‌ها و جاده‌های شهر هرات تشکیل کردند. قرار معلوم در اثر این تظاهرات ترافیک در بعضی از جاده‌های شهر به وقفه دچار گردیده و تعداد تظاهرکنندگان لحظه به لحظه افزوده می‌شد. تظاهرکنندگان در جریان میتینگ‌های خود شعار دادند: «ما کار میخواهیم! ما نان میخواهیم!»

پرچم: طوری که به هموطنان معلوم است زحمتکشان هرات در اثر عواملی که مولود مناسبات فرتوت فیودالی است، پیوسته بسوی اردوگاه بیکاران سوق می‌شوند. صنعت گران و اهل حرفه بنا بر عدم حمایه دولت ورشکست شده‌اند. هزاران کارگری که از پروژه‌های سرکسازی بیکار شده‌اند برای بدست آوردن کار ازین سو بدان سو در تلاش‌اند و نمی‌دانند از وضع مشقتبار کنونی چگونه رهایی یابند. دولت در باره ایشان نتوانسته است تجاویزی را اتخاذ کند. دهقانان این ولایت نیز در بدترین شرایط نظام اربابرعیتی بسر میرند. این دردهای مشترک و مشابه است که صفوف زحمتکشان هرات را در مبارزه باهم متحد می‌سازد.

مطالبات اقتصادی کارگران سیلوی پلخمری

چندی قبل کارگران سیلوی پلخمری میتینگی را در آن شهر دایر کردند و ضمن آن پیرامون مشکلات صنفی و اقتصادی خود سخنرانی نمودند.

قرار معلوم کارگران زحمتکش سیلوی پلخمری، چندین بار عرایض انفرادی و دستجمعی به مرکز فرستاده‌اند ولی به کدام نتیجه‌یی نرسیده‌اند.

مطالبات عمدهٔ کارگران سیلوی پلخمری اینست: اجرای ماکولات و کوپراتیف، افزایش معاش به اندازه لازم، منزل رهایش و یا کرایه آن، تداوی و معالجه کارگران و اعضای فامیل‌شان، انتقال پول تقاعد از حساب موسسه به یکی از بانک‌ها و اعادهٔ با مفاد آن هنگام تقاعد کارگران، تعلق گرفتن پول بخششی به خود کارگران که بنام ایشان تخصیص می‌یابد، تهیهٔ وسایل حمل‌ونقل برای کارگران از منزل تا محل کار و از آنجا دوباره تا منزل، هفتاد روز رخصتی مریضی و تفریحی در سال و در صورتی که کارگران ازین رخصتی‌ها استفاده نکنند تادیه معاش در مقابل آن، درجه‌بندی کارگران بر مبنای اصل لیاقت و سابقه کار، دادن تمام امتیازاتی که به کارگران سیلوی کابل داده شده است.

باز...

باز میرقصد به بزم سینه‌ام،
دل به ساز آرزوهای نوین.
باز دامن میزند در خاطرم،
شعله اندیشه‌های آتشین.
باز این انگیزه بالا میبرد،
با نوای شاعر شور آفرین:
گرمی هنگامه این سرزمین.

* * *

باز میخواهم به شور تازه یی
باز میخواهم به فریادی دگر...
لرزه یی در کاخ بیداد افگنم،
اضطرابی در دل بیدادگر.
شهر را سازم نوای زندگی،
انقلاب آرم به دنیای هنر.
چامه بنویسم بخون خانین.

* * *

باز میخواهم دلیر و بی هراس،
راز های سر به مهر افشا کنم.
باز میخواهم به انداز نوین،
مشت دزدان کهن را واکنم
بعد ازین، بی پرده تر گویم سخن
دشمنان خلق را رسوا کنم.
بگسلم زنجیرهای آهنین.

* * *

باز خواهم شعر من، فریاد من،
این صدای دل، نوای پر شرار:
خون دهقان آرد بجوش
آتشین سازد شعار مردکار
کان: دماغ کبر خان بشکند،
این: بسوزند هستی سرمایه‌دار.
زندگی گردد به کام آن و این.
بارق شفیعی.

اخراج چند تن از شاگردان در ولایت کندز

خبرنیال پرچم از شهر کندز اطلاع می‌دهد که به تعقیب تظاهرات انجام‌یافته روزهای ۱۱ و ۱۲ ثور، شاگردان لیسه شیرخان به اثر تفتین ادارهٔ لیسه و محافل مرتجع آنجا سر از نو تحت تحقیق سری قرار گرفتند و در نتیجه 3 تن شاگرد را برای دایم و پنج شاگرد را برای موقت از لیسه اخراج کرده‌اند و از همین جمله دو تن را بصورت غیرقانونی محبوس نموده‌اند.

اطلاع اخیر می‌رساند که ادارهٔ متوسطه امام صاحب نظر به هدایت خودسرانهٔ ولایت کندز دو نفر شاگرد را بصورت مؤقت اخراج کرده است.

(از ص ۲)

تفتین در برابر اعتصاب

و تا ساعت ۶ بعدازظهر به میتینگ خود ادامه دادند. قرار معلوم بعداً که کارگران ارچی از اعتصاب کارگران سپین زر شرکت در کندز اطلاع یافتند به خاطر اینکه مطالبات مشترک با ایشان داشتند، راه کندز را در پیش گرفتند ولی در میان راه توسط پولیس ولسوالی ارچی باز گردانیده شدند و کارگران از راه به نمایندگی سپین زر در امام صاحب بازگشت گردند و در آنجا ضمن میتینگی که در باغ فابریکه سپین زر تشکیل دادند پشتیبانی و همبستگی تام خود را با یکتن از کارگران محبوس نمایندگی امام صاحب و محبوسین کارگران کندز ابراز داشتند.

پرچم: تا جاییکه معلومات موثق بدست آمده است، اعتصاب و تظاهرات کارگران شرافتمند و وطن‌پرست سپین زر شرکت از همان آغاز کار کاملاً در چوکات قانون و نظم و تدبیر کامل، بصورت مسالمت‌آمیز و بدون راه دادن به افراط و ماجراجویی صورت گرفته

(از ص ۲)

پرچم صلح و ...

نیروهای مترقی جهان «وظیفه تاریخی خود را نه فقط درین می‌دانند که استعمار و فقر را در مقیاس جهانی نابود سازند و امکان هرگونه جنگی را از زندگی جامعه بشری برای همیشه از بین به برند، بلکه همچنین وظیفه خود می‌دانند که بشریت را حتی در دوران کنونی از کابوس جنگ جدید برهانند .» نیروهای ترقی‌خواه جهان «در تمام کشورها همه نیرو و انرژی خود را وقف اجرای این ماموریت بزرگ تاریخی خواهند کرد... و پرچم صلح و دوستی بین ملل را بر افراشته نگاه خواهند داشت!»

پـــرچـــم

هره دوشنبه خپریږی

د تاسیس کال: د ۱۳۴۶ (کب)
د امتیاز خاوند او مسؤول مدیر:
سلیمان لایق
آدرس: غوثی مارکیټ
محمد جان خان واټ
کابل، افغانستان

اشتراک

په مرکز کی د کال ۱۰۰ ــ افغانی
په ولایاتو او پښتونستان کی د کال ۱۱۰ افغانی
له هیواد نه د باندی د کال ۱۰ دالره
یوه ګڼه ۲ ــ افغانی

تایپ متن: قاسم آسمایی، ویرایش: عمر فیض

دولتی مطبعه

کمیسیون پرچم اعلامیه آقای عمر فیض را به رغم مبارزه‌ی که در راه آن داشته‌اند به زمین گذاشته‌اند